

EEN DEAL MET DE ELFENKONING

een **DEAL** met
de
ELFENKONING

ELISE KOVA

Een deal met de Elfenkoning
Is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

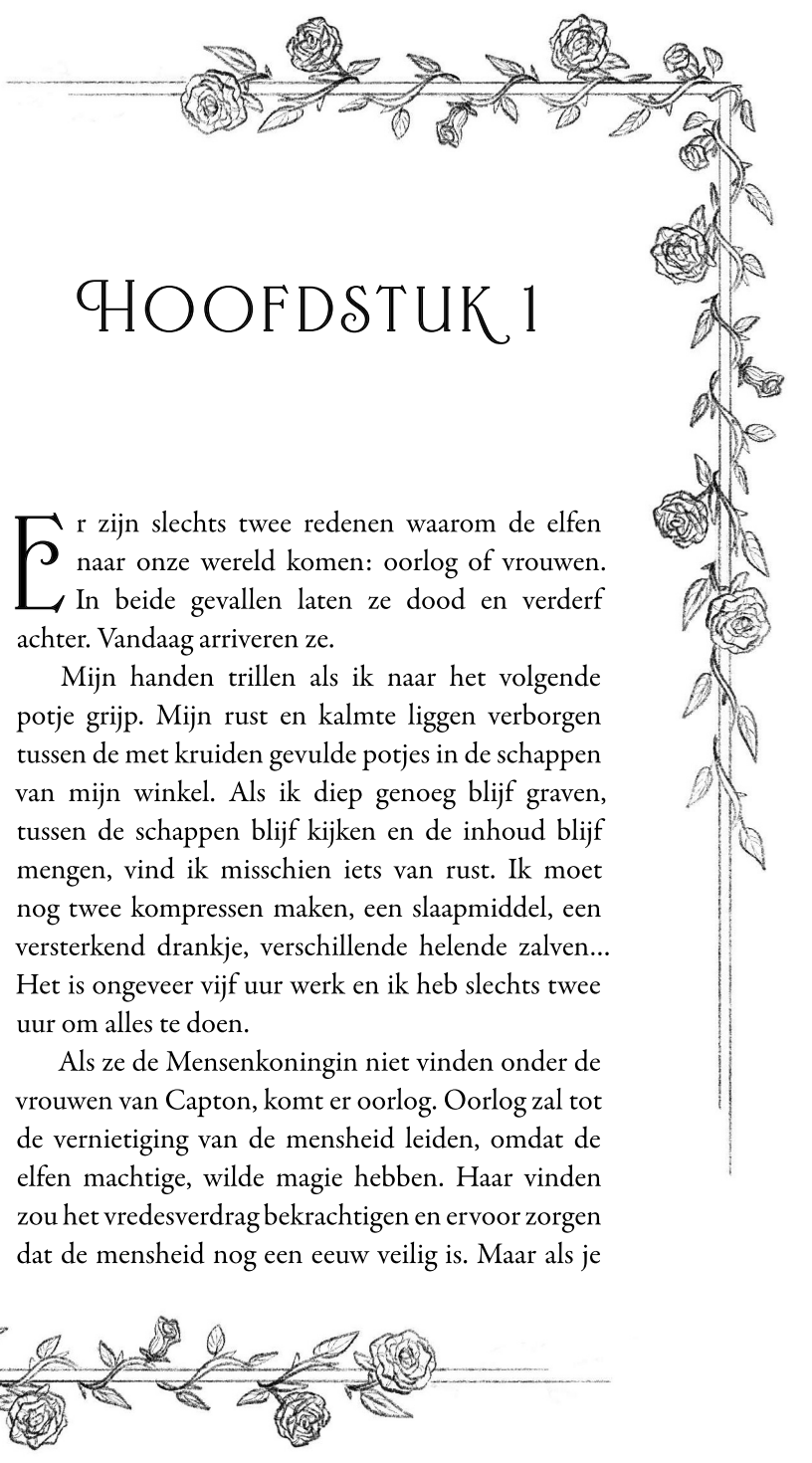
Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing
Oorspronkelijke titel: *A Deal with the Elf King*
Auteur: Elise Kova
Kaftillustratie: Marcela Medeiros
Vertaler: Cathinca van Sprundel
Tekstredactie: Britt Zwijnenberg
Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Deze uitgave: augustus 2026
ISBN: 9789403923888
NUR: 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor iedereen die een break kan gebruiken
en een tweede glas wijn.*

HOOFDSTUK 1

Er zijn slechts twee redenen waarom de elfen naar onze wereld komen: oorlog of vrouwen. In beide gevallen laten ze dood en verderf achter. Vandaag arriveren ze.

Mijn handen trillen als ik naar het volgende potje grijp. Mijn rust en kalmte liggen verborgen tussen de met kruiden gevulde potjes in de schappen van mijn winkel. Als ik diep genoeg blijf graven, tussen de schappen blijf kijken en de inhoud blijf mengen, vind ik misschien iets van rust. Ik moet nog twee kompressen maken, een slaapmiddel, een versterkend drankje, verschillende helende zalven... Het is ongeveer vijf uur werk en ik heb slechts twee uur om alles te doen.

Als ze de Mensenkoningin niet vinden onder de vrouwen van Capton, komt er oorlog. Oorlog zal tot de vernietiging van de mensheid leiden, omdat de elfen machtige, wilde magie hebben. Haar vinden zou het vredesverdrag bekrachtigen en ervoor zorgen dat de mensheid nog een eeuw veilig is. Maar als je

haar bent, kun je net zo goed dood zijn.

Het feit dat er geen koningin is, zet het hele dorp op scherp, inclusief mezelf.

Het geklingel van de bel boven de deur van mijn winkel haalt mijn aandacht van mijn meditatieve werk.

‘Helaas, ik ben alleen open voor noodgevallen vand...’ stamel ik terwijl ik de zware kruik met gedroogde valeriaanwortel op mijn toonbank zet. Het geglazuurde oppervlak weerkaatst een bekend gezicht: een man met lichtbruin haar en bruine ogen, die een grote tas draagt. Ik kijk snel op, wat mijn vermoeden bevestigt. ‘Luke! Wat doe jij hier zo vroeg?’

Luke draagt traditionelere kleding dan gewoonlijk als hoeder van de Nevel. Zijn donkere broek is netjes gestreken en zijn helderblauwe tuniek vertoont geen spoorje vuil. De hoeders van de Nevel onderhouden de tempel en het bos aan de rand van het dorp, aan de voet van de grote berg. Zij zijn degenen die volgens de traditie met de elfen omgaan en voorkomen dat de inwoners van Capton per ongeluk in de Nevel belanden, de barrière die onze wereld scheidt van het land van de elfen met hun wilde magie.

Mijn werk is snel vergeten. Ik klap de toonbank open en stap naar de andere kant. Luke laat de tas met een zware plof vallen en neemt me in zijn armen. De omhelzing duurt iets langer dan normaal is voor gewone vrienden die elkaar begroeten.

Zijn greep wordt minder strak, maar hij laat me niet volledig los. Zijn armen rusten rond mijn middel en ik weet niet wat ik met mijn handen moet doen. Uiteindelijk blijven ze op zijn schouders liggen, al wil ik het liefst zijn borst aanraken.

‘Ik moest je zien.’ Hij strijkt met zijn knokkels over mijn wang. Ik kantel mijn hoofd naar achteren en slik een brok weg.

Ik wil hem kussen.

Ik wil hem al minstens zes maanden lang kussen, waarschijnlijk langer. Ik wist het toen hij meging op mijn excursie om winterwortel te vinden, diep de ijskoude moerassen in. Ik wist het toen hij me vertelde dat het feit dat er geen Mensenkoningin was ervoor zorgde dat zijn taken als hoeder van de Nevel verdrievoudigden, waardoor hij niet zoveel tijd met mij kon doorbrengen.

Ik wilde hem waarschijnlijk al kussen voordat ik echt begreep wat kussen was, toen we nog kleine kinderen waren die spelletjes speelden in het bos aan het begin van onze levenslange vriendschap. Maar beseffen dat je iemand wil kussen, maakt alles ineens een kwelling. Als ik nog steeds dacht dat we gewoon vrienden waren, had ik hem meerdere keren kunnen zoenen. Tijdens een uitdaging, in een beveliging, of gewoon als hij het me vroeg. Ik zou gewoon in zijn gezelschap kunnen zijn zonder dat mijn maag allerlei salto's maakte.

Maar dit verlangen maakt elke handeling tussen ons ondraaglijk. Vooral omdat ik hem niet kan kussen. Dat zou wreed zijn... voor ons allebei.

'Nou, je hebt me nu gezien.' Ik maak me eindelijk los en strijk mijn schort glad. Ik voer een innerlijke strijd als hij er is. Elke seconde kwelt me. Ik wil dat hij me weer in zijn armen neemt. Maar dat kan ik niet willen. Ik weet diep in het merg van mijn botten dat ik dat niet kan. Ik heb geen tijd voor hem: de plicht roept. Hij leidt me als vriend al te veel af. 'Ik weet zeker dat je het vandaag druk hebt met de hoeders en met de voorbereidingen voor de aankomst van de elfendeleгатie vanavond. We kunnen morgen naar het bos gaan.' Mocht er nog een morgen komen.

'Ik wil je deze ochtend meenemen,' zegt hij op een toon die ik alleen ken uit mijn dromen. 'Maar ik wil verder gaan dan het bos.'

'Waar heb je het over?' vraag ik, terwijl ik terugkeer naar de andere kant van de toonbank. Daar ga ik verder met het toevoegen van verschillende gedroogde kruiden aan een van mijn kostbaarste bezittingen: een zilveren ketel.

Hij is een van de twee cadeaus die ik van Luke gekregen heb. De ketel was een geschenk toen ik mijn studie kruidenkunde afrondde aan de academie van Lanton, die zich aan de overkant van de smalle zeestraat op het vasteland bevindt. Het andere cadeau, een ketting, gaf hij me toen ik nog een meisje was en die heb ik sindsdien nooit meer afgedaan. Beide zijn adembenemend.

Maar voorwerpen die door elfen gemaakt zijn, zijn bijna altijd prachtig. En uiterst zeldzaam. Ik hou de ketting meestal verborgen om de aandacht niet te vestigen op het feit dat ik twee voorwerpen van elfenmakelij in mijn bezit heb. Ik wil Luke niet in de problemen brengen omdat ik zijn favoriete vriendin ben.

‘Ik wil je hier weghalen.’ Hij reikt naar de tas aan zijn voeten. ‘Ik heb alles voor de reis bij me. Er ligt een boot in de haven voor ons klaar.’

Ik schud mijn hoofd, alsof de woorden puzzelstukjes zijn die op een logische plek zouden moeten vallen. ‘Reis? Een boot?’

‘We beginnen natuurlijk in Lanton. Je hebt nog steeds contacten uit de tijd dat je aan de academie studeerde, toch? Misschien kunnen we onderweg bij enkele van je oude vrienden logeren,’ stelt Luke terloops voor, alsof we het hebben over een wandeling naar de kliffen ten zuiden van het dorp. Hij verbreekt echter niet zijn oogcontact met mij, waardoor ik beseft dat hij het echt meent. Verrassing heeft dezelfde metaalachtige smaak als angst. ‘En wie weet waar we daarna heen gaan? Wil je de uitgestrekte zuidelijke woestijnen verkennen? Of misschien de leisteenbergen in het westen?’

Ik forceer een lach. Ik wou dat ik kon doen alsof hij een grapje maakte. ‘Wat is er met je aan de hand? We kunnen niet zomaar vertrekken. Ik heb hier verplichtingen en jij natuurlijk ook. Wie zet er botten, onderdrukt koorts en houdt de zwakte in toom als ik vertrek?’ Hoewel ik zelfs aan dat laatste weinig kan doen. De zwakte is een ziekte die de mensen van Capton teistert. Keer op keer weerstaat die mijn pogingen om hem te bestrijden.

‘Ons werk is wat we doen, niet wie we zijn. Niets houdt ons hier gevangen. We zijn niet zoals de ouderen in het dorp die alleen leven voor de rivier. We kunnen vertrekken. We vinden wel een manier.’

‘Zelfs als dat zou kunnen: vandaag komen de elfen. Ik moet mijn werk afhebben voordat we naar het dorpshuis gaan. Ik kan niet iedereen laten zitten. Meneer Abt heeft zijn thee nodig en Emma haar drankje omdat haar hart anders...’

‘Luella, we moeten gaan.’ Luke loopt naar me toe en leunt met beide ellebogen op de toonbank. Zijn stem gaat over in een fluistering terwijl hij een blik naar de trap werpt.

‘Ze zijn nog niet wakker.’ Ik verwijs naar mijn ouders. Hun woning bevindt zich boven mijn winkel en de afgelopen twee uur dat ik hier werkte, heb ik nog niks gehoord.

‘De hoeders hebben de Mensenkoningin nog steeds niet gevonden. De magie in die lijn is al enige tijd aan het vervagen.’ Ze zeggen dat de macht van de Mensenkoningin wordt doorgegeven als de voorgaande koningin

sterft. Niemand weet wat er gebeurt als er geen Mensenkoningin meer is. Het is nog nooit eerder voorgekomen. ‘Sommige van mijn medehoeders denken dat ze er misschien helemaal niet is. Misschien is de magie op. Des te meer reden om weg te gaan nu het nog kan.’

Sinds het vredesverdrag dat drieduizend jaar terug tussen de elfen en de mensen gesloten werd, is er elke honderd jaar een Mensenkoningin uit Capton gekozen. Haar vinden is nooit moeilijk geweest: ze is de enige mens met magie. Maar deze keer heeft geen enkele jonge vrouw van Capton iets gerepareerd met een gedachte, of planten laten groeien uit de dorre aarde, of dieren aan zich onderworpen.

Het is honderd-en-een jaar geleden dat de laatste Mensenkoningin werd gekozen en het dorp lijdt eronder.

‘Als zij er niet is, kan ik zeker niet weg. De zwakte verspreidt zich door de straten. Mensen sterven terwijl ze nog geen honderd zijn. Ik moet doen wat ik kan om de ziekte te stoppen.’ En als er oorlog komt, zullen artsen meer dan ooit nodig zijn. Maar ik kan mezelf er niet toe brengen om dat hardop te zeggen. Ik durf het amper te denken.

‘Als er geen koningin is, kun je niets doen om die te stoppen. De verbinding van het dorp met de Nevel sterft af en neemt de mensen met zich mee. Ze leven niet meer langer dan de mensen buiten ons eiland.’ Luke pakt mijn handen. ‘De elfen komen en ik had er een vreselijke droom over. Alsjeblieft, we moeten nu vertrekken.’

‘Luke,’ zeg ik zachtjes, terwijl ik naar voren reik om de goudkleurige schaduw op zijn kin te strelen. De stoppels zijn nieuw. Ik weet niet of hij een baard laat groeien of dat hij hem gewoon kort houdt. Hoe dan ook, ik vind het leuk. ‘Je ziet eruit alsof je niet geslapen hebt. Je staat onder enorme stress en hebt een lange dag voor de boeg. Laat me een oppeppend drankje voor je maken en iets om vanavond in te nemen om je te helpen met slapen.’

‘Ik heb niet geslapen omdat ik me heb voorbereid op ons vertrek voordat de oorlog uitbreekt.’ Luke duwt zich van de toonbank af en duikt onder de doorgang door. Ik ben in het nauw gedreven, met de toonbank aan de ene kant, de rekken met kruiden aan de andere kant. Luke bevindt zich voor me en ik kan niet verder naar achteren. ‘Ik wil je meenemen hiervandaan. Ik wil dat je veilig bent.’

‘Luke,’ zeg ik voorzichtig op een smekende toon. Ik wil doen alsof hij een grapje maakt, maar ik zie dat hij bloedserieus is. ‘Ik kan niet zomaar weggaan.’

‘Ja, natuurlijk kan dat wel.’ De toon van zijn stem zet mijn gedachten stil. De manier waarop hij me nu aankijkt, zorgt ervoor dat ik geen lucht meer krijg. Ik moet mezelf eraan herinneren om te ademen. ‘Ik wil je meenemen om tijd met je door te brengen, alleen met jou, Luella. Je weet toch... dat ik al heel lang van je hou?’

Ik open en sluit mijn mond, meerdere keren. Ja, dat weet ik. En ik hou ook van hem. Ik hou genoeg van hem dat ik van dit moment gedroomd heb. Maar in mijn dromen droeg ik iets mooiers dan mijn werkkleding en stonk ik niet naar lavendelolie.

Zijn uitdrukking betreft als ik blijf zwijgen. ‘Oh, ik begrijp het... En ik dacht dat je misschien...’

‘Ik hou ook van jou.’ Zodra ik de woorden uitspreek, keert het gevoel terug. De tintelingen verdwijnen uit mijn tenen. Mijn hele lichaam barst in lachen uit. ‘Ik hou al van kleins af aan van je.’

‘Ga er dan met me vandoor, Luella.’ Luke pakt mijn handen. Zijn duimen wrijven over mijn knokkels.

Mijn ziel schiet zowat door het plafond. Toch zijn mijn voeten diep geworteld in het land van de mensen, die ik gezworen heb te dienen.

‘Je weet dat ik het niet kan,’ fluister ik.

‘Maar je houdt van me.’

‘Dat doe ik.’

‘Laten we dan gaan.’ Hij trekt aan mijn handen.

‘Dat kan ik niet,’ zeg ik ontwijkend. Zijn gezichtsuitdrukking laat iets zien wat ik niet herken. ‘Ik wil wel, Luke. Ik wou dat ik met je mee kon gaan. Maar ik kan niet zomaar vertrekken. Dit dorp heeft zoveel in me geïnvesteerd. Ik moet hier zijn als ze me nodig hebben.’

De mensen van Capton hebben mijn studie aan de academie bekostigd toen mijn ouders dat niet konden. Ze betaalden mijn kost en inwoning. Ze hebben me elk moment gesteund met hun zuurverdiende, bij elkaar geschraapte kleingeld dat ze op de bodem van hun zakken hadden gevonden.

‘Trouwens,’ ga ik verder, zachter, ‘als de Mensenkoningin niet gevonden

wordt en de raad komt er met de elfen niet uit, kunnen we nergens heen. De hele mensheid is dan verdoemd. Ik blijf liever hier bij ons volk om wat er ook moge gebeuren te doorstaan.'

'We vinden wel een manier,' dringt hij aan.

Ik schud mijn hoofd.

'Als je van me houdt, echt van me houdt, is dat alles wat je nodig hebt. Onze liefde is genoeg.'

'Maar...' Ik kan de zin niet afmaken.

Met een grote stap overbrugt hij de afstand tussen ons. Een van zijn armen slingert zich om mijn middel. De andere hand omsluit mijn wang. Hij kantelt mijn gezicht omhoog en ik verzet me niet. Dat wil ik ook niet.

Lukes lippen ontmoeten de mijne terwijl mijn ogen zich sluiten.

De stoppels die zijn lippen omringen, schuren over mijn gezicht, maar ik merk het nauwelijks: ik kan me alleen maar focussen op het kussen. Hoeveel beweging is te veel en hoeveel te weinig als het om kussen gaat?

Onverwacht wens ik wanhopig dat ik had toegestaan dat de jongens op de academie me 'leerden zoenen', toen ze ontdekten dat ik nog nooit gekust had. Ik heb op dit moment gewacht. Ik heb op deze lippen gewacht.

Maar als hij zich terugtrekt, blijf ik ongemakkelijk en onvoldaan achter. Niets van dit alles is hoe ik me had voorgesteld hoe het zou gaan. Ik zweef niet. Mijn hart fladdert niet. Iets in me is afstandelijk en... verdrietig?

Een zacht geluid komt uit de deuropening achter ons. Luke draait zich om. Mijn gezicht wordt knalrood als ik de grijnzende ogen van mijn moeder ontmoet, die dezelfde tint hazelnootbruin hebben als de mijne. Tot overmaat van ramp begint mijn ketel te sissen en kookt het slaapmiddel dat ik aan het maken was over op mijn toonbank.

'Oh!' Haastig begin ik de rommel op te ruimen.

Mijn moeder komt lachend naar me toe en helpt me de ketel van het vuur te halen. 'Fijn je te zien, Luke, ontbijt je vandaag met ons mee?'

'Graag.' Hij tovert een stralende glimlach op zijn gezicht. Hopelijk leidt de behoefte om zijn maag te vullen hem af van dat krankzinnige idee om weg te gaan. En met een volle maag komt hij vast bij zinnen.

'Ik heb werk te doen,' herinner ik ze allebei onnodig.

'En werken op een lege maag heeft geen enkele zin.' Mijn moeder stopt

enkele eigenzinnige lokken vuurrood haar, dezelfde opvallende kleur als het mijne, terug in haar knot. 'Neem een pauze, hardwerkende dochter van me. Je gaat geen levens redden in de twintig minuten die je nodig hebt om een scone en een gekookt ei naar binnen te werken.'

'Een van uw scones klinkt heerlijk, mevrouw Tornet.'

'Zeg maar Hannah, Luke, dat weet je,' giechelt mijn moeder en ik rol met mijn ogen. 'Kom nu naar boven, allebei.'

Een bord met scones met lavendel- en sinaasappelsmaak staat midden op de tafel. Het is ongelooflijk hoeveel verschillende planten er groeien op het eiland van Capton. Te veel. Zoveel dat het niet mogelijk zou moeten zijn. Maar de belangrijkste waterbron voor het eiland stroomt door de Nevel zelf, waardoor het onmogelijke hier mogelijk is.

Mijn vader zit aan het hoofd van de tafel. Zijn bril hangt op het puntje van zijn neus terwijl hij door een aantal papieren bladert. Hij neemt ongetwijfeld de toespraken door die vandaag voor de dorpelingen gehouden worden.

'Goedemorgen, Luke,' zegt hij zonder op te kijken. Luke komt al langs sinds hij en ik konden lopen en is net zo'n vaste waarde in deze keuken als de ijzeren ketel van mijn moeder of mijn kruiden die in potjes bij het achterraam staan. 'Het verbaast me je vandaag te zien.' Hij valt even stil. 'Hoewel ik vermoed dat het vandaag de gebruikelijke dag is waarop je met Luella meegaat naar het bos.'

'Ik hoopte dat we dat konden doen voordat de zon opkwam. Dan zou ik weer verder kunnen met mijn taken als hoeder,' zegt Luke vriendelijk terwijl hij gaat zitten en een scone pakt. Gelukkig zegt hij niets over zijn poging om me weg te kapen.

'Wat zijn de hoeders van plan hieraan te doen?' vraagt mijn moeder van achter haar koekenpan. Onze keuken beslaat de helft van de lengte van de woning, net als een galjoen, zoals de zeelieden het zouden omschrijven.

'Mama...'

'We doen ons best om de Mensenkoningin te vinden,' zegt Luke rustig.

'Nou, misschien zou er geen Mensenkoningin moeten zijn,' bromt mijn moeder.

'Hannah,' waarschuwt mijn vader.

‘Het is waar, Oliver, en dat weet je. De raad van Capton is net zo slecht als de hoeders.’ Mijn moeder kookt, net zoals het water waaruit ze de eieren haalt.

‘Kunnen we niet gewoon ontspannen ontbijten, alsjeblieft?’ smee ik. Ik ben het zo zat dat de hoeders naar de raad van Capton wijzen, omdat ze niet elke dorpeling agressief ondervragen in een poging de Mensenkoningin te vinden. En de raad geeft de schuld weer aan de hoeders, omdat die volgens hen hun elfenrelikwieën en kennis niet delen, wat kan helpen om de Mensenkoningin te ontdekken.

Mijn vader denkt dat de hoeders iets verbergen. Luke beweert van niet en zegt dat de raad niet genoeg informatie met de tempel deelt. Ze kijken allebei naar mij om hun kant te kiezen en het kost me moeite ze eraan te herinneren dat ik alleen maar de mensen van dit eiland gezond probeer te houden. Ik kies hierin geen partij.

‘Als er geen Mensenkoningin is, gaat de hele mensheid er op een gruwelijke manier aan. Ze kunnen hun wilde magie gebruiken om de huid van onze botten te stropen, om ons in beesten uit het diepe woud te veranderen, ons bloed te laten stollen en nog veel ergere dingen. Ik denk dat iedereen het ermee eens is dat niemand van ons dat wil.’

Mijn vader bladert door zijn papieren.

‘We gaan nu al dood.’ Mijn moeder plaatst de eieren op een schotel en zet die op tafel. ‘Je hebt gehoord over de zwakte. Mannen en vrouwen vallen ter plekke dood neer. We sterven zoals elk gewoon mens op het vasteland.’

‘Zodra er een Mensenkoningin is, wordt het vredesverdrag nagekomen en herstelt de orde zich weer,’ zegt mijn vader. ‘Dan is die zwakte er niet meer.’

‘Is dat waar? Weten we zeker dat alles dan weer normaal wordt?’ Mijn moeder wendt zich tot Luke.

‘Dat staat in de teksten die het verdrag omschrijven.’ Luke pelt een ei.

Ze zucht en pakt een scone, scheurt er een stuk af en mompelt: ‘Hoewel ik het idee van dit Mensenkoningin-gebeuren haat... Als het moet, laat het dan maar snel gebeuren. Mijn hart bloedt echter voor de familie wiens dochter wordt meegenomen...’ Mijn moeder knijpt in mijn hand. Ik ben te oud. Historisch gezien vertoonden de koninginnen hun eerste magische

trekjes op hun zestiende of zeventiende. Ik herinner me dat mijn ouders me een paar jaar als een havik in de gaten hielden. Gelukkig zit er geen spoortje magie in mij. ‘Wat is het toch akelig om je dochter te zien trouwen.’

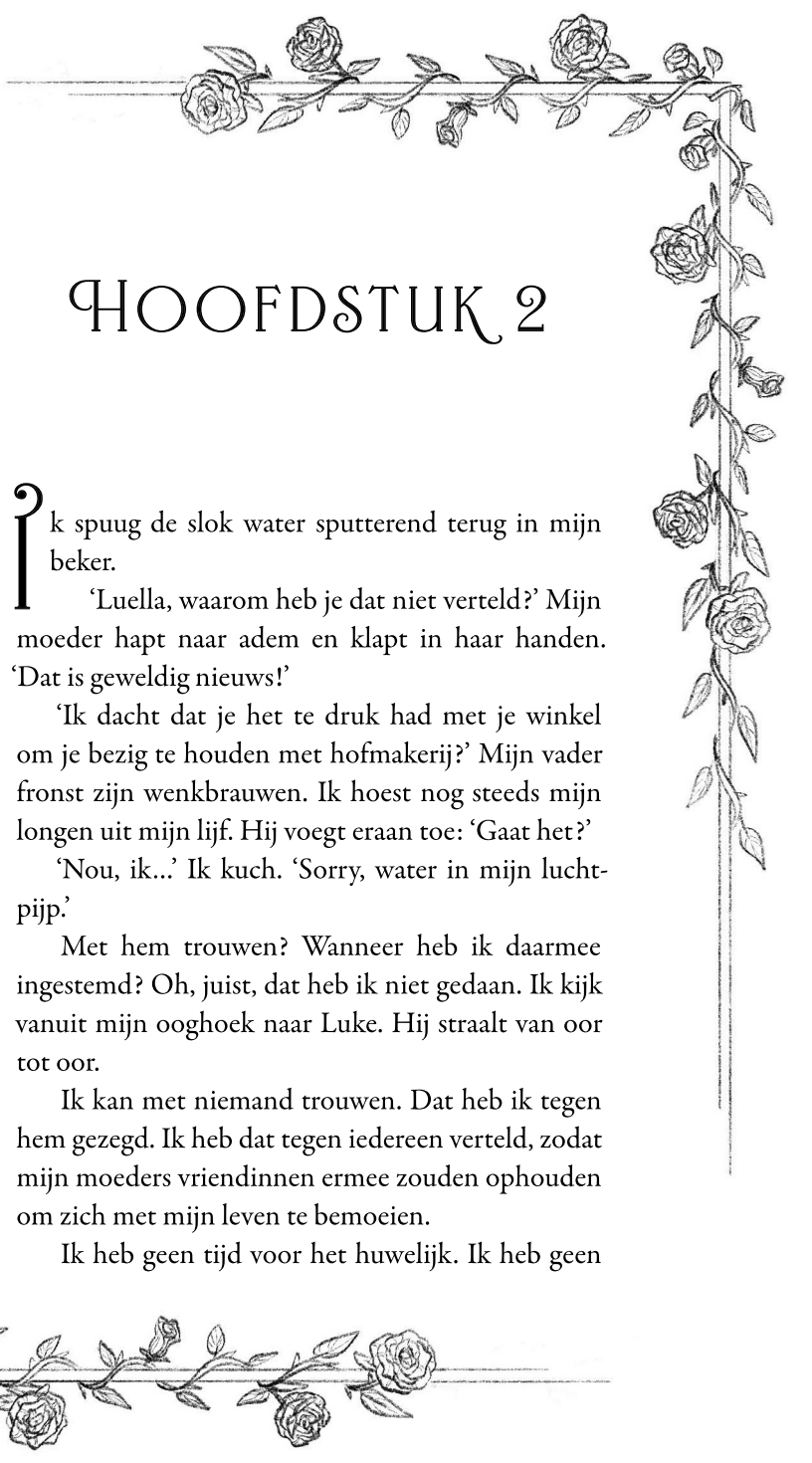
‘Over bruiloften gesproken,’ zegt Luke terloops. ‘Heeft Luella het jullie al verteld?’

Mijn ouders wisselen een blik met mij. Ik kijk zenuwachtig naar hen en Luke. Ik heb geen idee waar hij het over heeft.

‘Wat verteld?’ Mijn vader is degene die de vraag hardop stelt.

‘Luella heeft ingestemd om met me te trouwen.’

HOOFDSTUK 2

Ik spuug de slok water sputterend terug in mijn beker.

‘Luella, waarom heb je dat niet verteld?’ Mijn moeder hapt naar adem en klapt in haar handen. ‘Dat is geweldig nieuws!’

‘Ik dacht dat je het te druk had met je winkel om je bezig te houden met hofmakerij?’ Mijn vader fronst zijn wenkbrauwen. Ik hoest nog steeds mijn longen uit mijn lijf. Hij voegt eraan toe: ‘Gaat het?’

‘Nou, ik...’ Ik kuch. ‘Sorry, water in mijn luchtpijp.’

Met hem trouwen? Wanneer heb ik daarmee ingestemd? Oh, juist, dat heb ik niet gedaan. Ik kijk vanuit mijn ooghoek naar Luke. Hij straalt van oor tot oor.

Ik kan met niemand trouwen. Dat heb ik tegen hem gezegd. Ik heb dat tegen iedereen verteld, zodat mijn moeders vriendinnen ermee zouden ophouden om zich met mijn leven te bemoeien.

Ik heb geen tijd voor het huwelijk. Ik heb geen

tijd voor wat Luke en ik ook nu aan het doen zijn. Ik heb überhaupt nooit aan trouwen gedacht.

In de negentien jaar dat ik hier rondloop, heb ik altijd geweten dat ik voorbestemd ben om te trouwen met bomen en kruiden en mijn verplichtingen. Die gaan voor een man. Ik ben daar tevreden mee, gelukkig zelfs. Maar het huwelijk? Moederschap? Huiselijke verplichtingen?

Ik heb belangrijkere dingen om me op te concentreren... zoals mensen in leven houden.

Ik sta op en zeg: 'Mam, pap, excuseer ons. Ik moet mijn ronde doen voordat ik naar het dorpsplein ga en ik wil Luke niet van zijn werk afhouden.' Ik kijk met een afkeurende blik in Lukes ogen. 'Zullen we nu naar het bos gaan?'

'Ja, wij ruimen wel op, ga en geniet ervan.' Mijn moeder straalt. Mijn vader geeft me echter een begrijpende en bezorgde blik.

Het voelt niet goed om mijn ouders alles te laten opruimen terwijl zij ook gekookt hebben, maar ik moet hier weg. Ik moet met Luke praten en dit huwelijksgedoe zien op te lossen. Ik sleep hem praktisch naar beneden mijn winkel in, loop langs zijn stomme tas die nog bij de deur ligt en stap de frisse ochtend van Capton in.

'Wat was dat nou?' Ik draai me naar hem om als we op straat staan. 'Trouwen?'

'Je zei dat je van me hield.'

'Ik mag dan onervaren zijn op dit gebied, maar "ik hou van je" zeggen is niet hetzelfde als "ik wil met je trouwen".'

Hij kantelt zijn hoofd met een zachte glimlach en legt zijn handen op mijn schouders. 'Is dit niet wat je altijd al wilde?'

'Wat?'

'Jij en ik, samen. We houden van elkaar, Luella, al jaren. Er is niemand die zo perfect bij je past als ik.'

'Daar gaat het niet om,' mompel ik.

Hij haakt zijn arm in de mijne en leidt me door de woonwijk. 'Je moet je niet langer inhouden en je alleen maar storten op je werk.'

'Mijn werk maakt me gelukkig.'

'Maak ik je niet gelukkig?'

‘Ja, maar...’

Hij kust het puntje van mijn neus en legt me het zwijgen op. ‘Dan ben ik alles wat je nodig hebt. Je vader kan het huwelijk zelf voltrekken en...’

Luke kletst de hele wandeling door de straat over zijde, bloemen en toespraken. We lopen de smalle trap op die naar een stenen pad leidt dat over de toppen van de kliffen slingert, die uitkijken over de oceaan. In de verte takt een rivier af voordat hij als een waterval naar beneden stort in het zeeschuim daaronder. Het prachtige blauwe water staat onder bescherming van de hoeders, net als het bos waar we naartoe gaan.

Ons eiland is klein: het ligt net voor de kust van het vasteland, tegenover Lanton. In de beschutte baai van het eiland ligt het enige dorp: Capton. Ik ben opgegroeid op deze smalle strook tussen de berg en de zee. Het dichte en knoestige woud loopt vanaf de voet van de grote berg die boven ons uittorent naar het dorp. De tempel vormt een soort brug tussen de twee.

De historici van Capton zeggen dat de tempel lang geleden werd gebouwd, voor het begin van de grote oorlog die eindigde met het verdrag. Maar ik kan me moeilijk voorstellen dat iets wat zo oud is nog overeind staat. Waarschijnlijk is hij gebouwd door een van de oorspronkelijke hoeders om hun orde te bevestigen.

Aan de zijkant van de tempel loopt een onopvallend pad vol kronkels. Ik heb die weg nog nooit bewandeld. Het is verboden terrein, zelfs met een escorte van hoeders. Dat pad is voor de Mensenkoningin en de Elfen. Luke zegt dat het helemaal tot in het donkerste deel van het bos en tot aan de voet van de berg reikt.

Het is het pad dat leidt naar de Nevel: de scheiding tussen de menselijke wereld en de magische wildernis.

Capton zit er ergens tussen, althans zo denk ik erover. Het ligt aan de menselijke kant, de niet-magische kant van de Nevel. Maar doordat we zo dicht bij de Nevel zitten, en bij de rivier die erdoorheen stroomt, bezit ons eiland een enorm gevarieerde flora en fauna en hebben de mensen hier een extreem lange levensduur. De prijs die we betalen voor deze voordelen? De Mensenkoningin. Elke honderd jaar geven we iemand van ons op om het verdrag te eren. Dat is de last die Capton draagt voor de mensheid.

Niet voor het eerst vraag ik me af hoe de Nevel eruitziet. Als ik ervoor

zou staan, zou ik dan weten dat ik op de grens sta van de mensheid en de wilde magie? Is de lucht elektrisch geladen, zoals vlak voor een zomerstorm? Zou die me laten rillen zoals de huilende wind hoog op de bergkammen? Of zou ik zonder het te weten over de grens kunnen struikelen, zoals het in de sprookjes gaat, en voor altijd verdwalen?

Die gedachten zijn gevaarlijk en ik schud ze uit mijn hoofd. Er is geen tekort aan mysterie rondom de Nevel. Maar we weten één ding zeker: de koningin is de enige mens die door de Nevel kan gaan en levend terug kan keren.

‘Wat is er?’ vraagt Luke.

‘Niets.’

‘Heb je wel naar me geluisterd?’

‘Natuurlijk.’

‘Wat heb ik gezegd?’

‘Eh...’

Hij grinnikt en leunt naar voren. Zijn vinger strijkt langs mijn slaap terwijl hij zachtjes een lok haar achter mijn oor stopt. Ik heb hem gekust, ik heb gezegd dat ik van hem hield en ik ben op de een of andere manier met hem verloofd. Toch bloos ik nog steeds.

‘Je moet het weer lang laten groeien.’ Zijn ogen richten zich op de plek waar hij mijn haar achter mijn oor vasthaakt. Ik onderdruk een rilling als zijn vingers daar stoppen. ‘Ik vond het mooier toen het lang was.’

‘Het raakt verstrikt in de braamstruiken als ik kruiden verzamel,’ leg ik verontschuldigend uit, hoewel ik niet weet waarvoor ik me verontschuldig. Hij weet waarom ik het tijdens mijn jaren op de academie heb afgeknipt.

‘Misschien voor onze bruiloft.’

‘Oké...’

‘Waar dacht je eigenlijk aan?’ vraagt hij als we bij de bosrand aankomen. Ik begin bloemetjes te verzamelen die groeien aan de voet van de sequoia's. Morgensterretjes noem ik ze, omdat ze bloeien bij zonsopgang. Ze zijn goed om het lichaam en de geest te versterken en ik gebruik ze in drankjes voor Emma en meneer Abt.

Als kind beeldde ik me in dat ze alleen voor mij groeiden. Maar het hele bos leek toen nog veel levendiger. Het leeft nu nog steeds, maar op een

afgestompte en stille manier. Met het verstrijken van de jaren verloor ik een denkbeeldige vriend.

‘Luella? Waar dacht je aan?’ herhaalt hij en er is een spoortje onrust in zijn stem te horen.

Ik wou dat ik hem ronduit kon zeggen dat het idee van een verloving me zowat laat kotsen op zijn schoenen. Dat ik om hem geef, van hem hou, maar dat ik heb gezworen om de mensen van Capton voor altijd te dienen en dat zal altijd op de eerste plaats komen. Misschien wil ik gewoon dat hij uitlegt wat hem echt bezielt.

‘Ik dacht aan die keer dat we als kinderen te ver het bos inliepen en de wolf zagen.’

Het was een kolossaal beest vol duisternis en schaduwen, met felgele ogen die oplichtten in de onnatuurlijke mist die in het diepe woud hing.

Ik staar tussen de bomen door en stel me die ogen voor. Vreemd genoeg was ik die dag niet bang, hoewel ik Luke later vertelde dat ik doodsangsten had uitgestaan. Hij had het vast niet goed kunnen hebben als hij wist dat hij banger was geweest dan ik.

Er bevond zich kennis in de ogen van dat beest. Kennis en geheimen. Geheimen waarvan ik voelde dat ik op het punt stond om ze te ontrafelen, terwijl ze toch net buiten mijn bereik lagen.

‘Niets of niemand, geen enkel beest of mens, zal je ooit kwaad doen zolang ik in de buurt ben.’ Luke hurkt naast me en legt zijn hand achter in mijn nek. Hij rolt de donkere, glasachtige kralen van de ketting die hij me heeft gegeven over mijn huid. ‘En zolang je deze draagt.’

‘Ik heb hem nooit afgedaan.’ Ik raak de hanger aan die aan de kralenketting hangt. Het is een steen die eruitziet alsof er een regenboog in een visnet is gevangen. Luke draagt een soortgelijke steen om zijn pols. Het is een speciale steen die gewoonlijk alleen door hoeders wordt dragen.

Nog een reden waarom ik zijn geschenk aan mij altijd verborgen hield onder mijn kleren.

‘Mooi. Draag deze en ga nooit het bos in zonder mij.’

‘Dat doe ik nooit.’ Ik grinnik en schud mijn hoofd. ‘Je bent altijd zo bang dat ik alleen het bos inga.’

‘Ik hou er niet van als je alleen in het bos bent,’ mompelt hij. Luke staat

op en draait naar het oosten. De horizon gaat schuil achter de berg, maar we kunnen de eerste zonnestralen zien die de bergtop een oranje gloed geven. 'We kunnen nog steeds weggaan,' fluistert hij.

'Dat kan ik niet,' herhaal ik mijn eerdere woorden.

'Straks zijn we man en vrouw. Het is normaal om dan uit huis te gaan.'

'Niet voor de mensen in Capton en niet voor mij.' Ik sta op nu ik de bloemen heb verzameld die ik nodig heb. 'Je moet gaan. De hoeders hebben je vandaag nodig.'

'Ik loop met je mee terug.'

Ik wil hem bijna vragen om dat niet te doen. Hij gedraagt zich vreemd vandaag, waardoor mijn beste vriend bijna onherkenbaar is.

Maar hij is moe. Ik geloof hem als hij zegt dat hij een nare droom heeft gehad over wat er vandaag gaat gebeuren. Als ik kijk naar de recente verkopen van mijn winkel, zou ik zeggen dat half Capton amper slaapt van angst.

Hij gedraagt zich onbezonnen omdat hij echt gelooft dat onze levens in gevaar zijn.

Terug in de winkel kust hij me nogmaals in de deuropening. Opnieuw is de kus leeg. Maar ik probeer uit alle macht de gevoelens op te roepen die ik voor hem en de droom van ons samen zou moeten hebben.

'Als je van gedachten verandert,' fluistert hij, 'de boot ligt klaar. Ga met me mee, alsjeblieft.'

'Luke, ik...'

Voordat ik nog iets kan zeggen, is hij weg. Ik zie hem bruusk over straat lopen. Hij kijkt niet eens naar me om. Zuchtend draai ik mijn rug naar hem toe en ga naar binnen.

Als de zon echt is opgekomen, begin ik mijn ronde voor vandaag. De elfen worden pas 's avonds verwacht. De helft van de brouwsels is nog warm in de flesjes die in mijn mand tegen elkaar kletteren. Ik houd een lange lijst in mijn hoofd bij van al mijn patiënten, maar vanochtend ga ik slechts de helft af: de mensen die te zwak, te gewond of te ziek zijn om later naar het dorpsplein te komen.

Ik zal de rest van mijn bestellingen afronden wanneer de ontvangers allemaal op één plaats zijn. Hopelijk heb ik dan genoeg tijd om hun medicijnen af te maken.

Douglas is als eerst aan de beurt. Hij is een visser die al twee weken thuiszit na een ongeluk tijdens het speervissen. Normaal zou zo'n wond genezen zijn nadat hij is schoongespoeld in het water van de Nevelrivier. Maar nu is de wond nog steeds rood en opgezet en er druipt pus uit. Vandaag heeft Douglas ook koorts.

Dan is Cal aan de beurt. Zijn dochter heeft deze winter kougevat en die gaat maar niet over. Daarna Amelia: haar maandelijkse bloeding is een marteling en deze maand al helemaal. Vervolgens Dan, die de kracht niet kan opbrengen om uit bed te komen om zijn taken als timmerman op te pakken.

Ik ga van deur tot deur om te controleren of ze hebben wat ze nodig hebben, of in elk geval het beste wat ik ze kan geven. Het voelt alsof het niet genoeg is. De een lijkt er erger aan toe dan de ander, alsof hun ziektes zich expres aan hen vastklampen om mij en mijn werk belachelijk te maken.

Ik ben kruidenarts geworden om mensen te helpen. Maar in het jaar dat ik nu in Capton ben na de afronding van mijn studie aan de academie, is alles alleen maar erger geworden. Ze zeggen dat ik goed werk doe, dat de problemen komen omdat er geen Mensenkoningin is. Maar ik vraag me af of ik niet méér kan doen.

Meneer Abt is de laatste op mijn lijst voor vanochtend. Gelukkig gaat het nog steeds redelijk met hem. Ik betwijfel of ik mijn kalmte had bewaard als dat niet zo was.

'Kom binnen, kom binnen.' Hij gebaart me binnen te komen met zijn trillende, verweerde hand.

'Meneer Abt, ik ben bang dat ik vandaag niet kan blijven. Maar ik heb uw thee meegebracht, zodat u die zelf kunt zetten...'

'Ik heb het water al opgezet.' Hij schuifelt door de keuken. 'De thee smaakt altijd anders als ik hem zelf zet.'

'Natuurlijk niet.' Maar toch zet ik mijn bijna lege mandje op zijn aanrecht neer.

'Hij werkt dan niet zo goed,' houdt hij vol, zoals gewoonlijk.

'Ik denk dat u gewoon graag gezelschap hebt.' Ik glimlach en ga aan de slag terwijl hij in een stoel aan zijn tafel gaat zitten.

'Kun je dat een oude man kwalijk nemen?'

'Nee.'

Meneer Abt is niet de eerste persoon die beweert dat hij mijn brouwsels, zalfjes en kompressen thuis niet kan namaken: zelfs als ik hem de exacte kruiden verkoop en hem gedetailleerde instructies geef. Ik vermoed dat het komt door mijn elfenketel. De hoeders zeggen dat de wilde magie van de elfen in de dingen leeft die ze maken. Als dat waar is, komt een deel van mijn vaardigheden misschien wel door de ketting die Luke me heeft gegeven.

Wat de verklaring ook moge zijn; ik ben blij dat mijn gaven van dienst zijn. Als mijn handen de brouwsels moeten maken om ze te laten werken, dan moet dat maar. Nog een reden waarom ik in Capton moet blijven.

‘Het is vandaag druk in het dorp.’ Meneer Abt kijkt uit het grote raam aan de voorkant van zijn huis. Hij woont bij de haven, niet ver van het grote plein waar de dorpsvergaderingen worden gehouden.

‘De elfen komen eraan,’ herinner ik hem.

‘Ah, oké.’

‘Het is beter om thuis te blijven: u kunt zoveel opwinding niet gebruiken,’ adviseer ik.

‘Als mijn arts dat zegt, moet ik daar wel naar luisteren.’ Zijn lippen vertrekken voordat hij de mok die ik hem aanreik naar zijn mond brengt. Zijn ogen lijken naar een verre herinnering te staren. ‘Ze nemen weer een jonge vrouw mee, toch?’

‘Helaas.’ Ik strijk met mijn vinger langs de bovenkant van mijn mok, terugdenkend aan het gesprek aan de ontbijttafel. ‘Toch heeft geen enkele vrouw in Capton enige magische trekjes getoond.’

‘De hoeders letten meestal als haviken op de tekenen.’

Ik weet nog dat Luke drie jaar lang op mij moest letten, van mijn vijftiende tot aan mijn achttiende verjaardag. Hij en mijn ouders hielden alles in de gaten wat ik deed als ik in Capton was. Luke kwam zelfs een paar keer naar Lanton toe om me te observeren.

Mijn moeder vermoedde eens dat mijn talent voor kruidenleer een magische manifestatie was. Maar Luke verzekerde haar ervan dat ik gewoon goed getraind was op de academie.

‘Dat doen ze nog steeds.’ Ik neem een slok. ‘Maar ze hebben niemand gevonden die misschien de Mensenkoningin zou kunnen zijn.’

Hij zucht. ‘Het is een wond die nooit zal genezen.’

‘Hoe bedoelt u?’ Ik vermoed dat hij het over het verdrag heeft, maar ik heb het mis.

‘Wanneer je familie verliest aan de elfen. Ze nemen een dochter, een zuster mee, voor altijd.’

‘De Mensenkoningin kan elke midzomer terugkeren naar Capton,’ breng ik hem nodeloos in herinnering. Hij woont al zoveel langer in dit dorp dan ik. Meneer Abt is al bijna honderdttwintig jaar oud.

‘Ze zijn erna nooit meer dezelfde persoon: dat gold ook voor Alice.’

Alice... Dat is de naam van de laatste Mensenkoningin. Dit kan geen toeval zijn...

‘Wie is Alice?’

Hij richt zijn melkachtige, witte ogen op mij. ‘Mijn zus. En voordat je doorvraagt, ja, die Alice.’

‘Was je zus de laatste Mensenkoningin?’ vraag ik toch.

Hij knikt.

Waarom wist ik dit niet? Waarom heeft niemand me dat ooit verteld of vermeld? Meneer Abt komt nu al een jaar om de dag in mijn winkel. Ik maakte al smeersels en drankjes voor hem lang voordat ik een officiële opleiding had gevolgd. ‘Dat wist ik niet,’ zeg ik met een licht schuldgevoel.

‘Het eerste wat je straks zult leren, is dat de naam van de bruid snel van de mensentongen verdwijnt. Wie vertrekt zal worden vergeten, alsof diegene nooit deel heeft uitgemaakt van dit dorp. Zij neemt de rol aan van “Mensenkoningin” in de verhalen en niets meer dan dat.’

Ik huiver. We leren over de Mensenkoninginnen op de basisschool. Zelfs voor die tijd is er geen inwoner van Capton die de verhalen niet kent. Het vertrek van de koningin is een overgangsritueel voor een generatie. En pas tijdens dit gesprek, waarbij de laatste Mensenkoningin meer wordt dan een vaag idee, realiseer ik me dat Alice terug moet zijn gekomen tijdens midzomers en dat ik haar nog nooit heb gezien.

‘Ik denk dat mensen dit met de beste bedoelingen doen, of ze ervan bewust zijn of niet,’ vervolgt meneer Abt met een melancholieke glimlach. ‘Alsof het, door haar naam minder uit te spreken, minder pijn doet dat ze er niet meer is. Alsof iemand zomaar uit een familie of gemeenschap gewist kan worden.’

‘Zo heb ik het nooit bekeken,’ fluister ik.

‘De vrede tussen de werelden bewaren is een nare zaak.’ Zijn hand trilt als hij zijn kopje weer naar zijn mond brengt om een bescheiden slokje te nemen. Maar als hij het weer op het schoteltje plaatst, zijn zijn bewegingen veel soepeler. Ik ben opgelucht dat de thee zo te zien werkt.

‘Zocht ze je op tijdens midzomer?’ vraag ik, oprecht nieuwsgierig. Ik probeer me hem voor te stellen terwijl hij met een Mensenkoningin aan dezelfde verweerde tafel vol krassen zit als wij nu.

‘Ja, en we stuurden brieven naar elkaar.’

‘Kunnen brieven door de Nevel gaan?’ Duizenden vragen branden samen met de kokendhete thee op mijn tong.

‘Nee, maar de elfen wel. Zij brachten de boodschappen naar de tempel, meestal als ze voor de laatste riten kwamen of om handel te drijven met de hoeders.’

‘Wat vertelde ze over hoe het was achter de Nevel?’

‘Niet veel.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Alice zei dat haar belangrijkste taak als koningin bestond uit gewoon bestaan.’

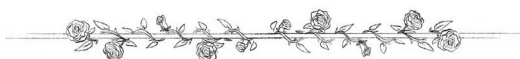
Ik staar in mijn theekopje.

De elfen zullen arriveren en nemen een vrouw mee, weg van haar familie en thuis om te voldoen aan een verdrag dat ze net zo makkelijk kunnen negeren. Ze planten haar op een troon om wat te doen? Gewoon te bestaan? Zonder enige macht of verantwoordelijkheid te hebben?

Wat is het nut van die deal met de elfen als ze alleen maar een marionet willen? Waarom nemen ze überhaupt iemand van ons mee?

Om ons eraan te herinneren dat we niets voorstellen, antwoordt mijn geest. Zij hebben alle macht. Wij moeten de elfen geven wat ze maar willen. Ik weet zeker dat ze vinden dat we dankbaar moeten zijn dat ze slechts één vrouw per eeuw meenemen. Dat het een geste is.

Mijn maag draait zich om en ik ga ervandoor, omdat ik het risico niet wil lopen dat ik iets zeg wat de vriendelijke oude man van streek kan maken.

De bijeenkomst begint vier uur later in de namiddag. Genoeg tijd om naar huis te gaan, mijn mandje aan te vullen en me op te frissen. Ik ben niet de enige die de kans grijpt om ervoor nog wat zaken te doen. Sommige vissers hebben hun vangst meegenomen. Ik zie een paar dorpelingen die hun borduurwerk te koop aanbieden. Iedereen is maar wat blij om zich op iets anders te kunnen focussen – of te doen alsof ze dat kunnen – dan op de aanstaande komst van de elfen.

Toch zoemen geruchten en theorieën om me heen als bijen in een bloemenveld. Ik hoor het gefluister en de speculaties. Wat gaat er gebeuren? Zal de koningin gevonden worden?

Ik negeer het allemaal en concentreer me op mijn werk. Er mag geen oorlog uitbreken na drieduizend jaar vrede. Daar klamp ik me aan vast als ik mijn potjes en kompressen uitdeel.

‘Welkom, welkom, burgers van Capton,’ roept de dorpsomroeper vanaf het podium aan het eind van het plein. Een groep vermoeide mannen en vrouwen staat achter hem, onder wie mijn vader. ‘Hierbij verklaar ik dat de raadsvergadering van Capton geopend is.’

Ik luister net als de rest van de dorpelingen naar de verschillende mededelingen. Er zijn wat administratieve zaken die moeten worden afgehandeld: een paar geschillen over viswateren met Lanton en het besluit om een oud pakhuis te slopen. Maar iedereen wacht op het belangrijkste deel.

‘Aangaande de kwestie van de Mensenkoningin,’ zegt mijn vader, die bij het hoofd van de hoeders staat, ‘de raad heeft naar jullie zorgen geluisterd en besloten dat...’

Hij kan de zin niet afmaken.

‘Kijk, daar!’ roept iemand.

Alle hoofden draaien in de richting van de lange trappen die van het dorp naar de tempel leiden. Daarover marcheert een klein legioen. Ze worden geleid door een man die rijdt op een paard dat is gemaakt van schaduw; zijn gestalte kronkelt en vervaagt als mist bij elke beweging.

Het lange, ravenzwarte haar van de man waaiert over zijn schouders. Ik zie een blauwe of paarse glinstering in het wegwijnende zonlicht. IJzeren draden weven zich om elkaar heen rond zijn slapen, voordat ze in een waaier van scherpe punten omhoogsteken aan de achterkant van zijn hoofd – bijna

als uit de kluiten gewassen doornen – om een kroon te vormen. De punten van zijn oren steken net zo omhoog als de punten van zijn kroon. Als hij en zijn soldaten de rand van ons plein bereiken, zie ik dat zijn ogen schitterend azuurblauw zijn, bijna dezelfde tint als de pilaren van de tempel.

Hij lijkt in niets op het oude, knoestige monster uit mijn verbeelding. Het enige wat in alle verhalen nauwkeurig omschreven is, is de pure kracht die van de man afstraalt.

Het gezicht van de Elfenkoning: etherisch, jeugdigen zo hard als diamant, is zowel knap als angstaanjagend. Hij is als een giftige bloem: schitterend en dodelijk. Dit, realiseer ik me als zijn ogen nog feller blauw oplichten, is het gezicht van de dood.

HOOFDSTUK 3

De Elfenkoning zit op zijn paard gemaakt van schaduwen en kijkt op ons neer alsof we niets meer zijn dan mieren. Een legioen elfen, gepantserd en bewapend, staat achter hem, hoewel hijzelf tot mijn verrassing ongewapend is.

Als hij afstapt, besef ik dat ik nog nooit zo'n perfecte combinatie van contrasten heb gezien. Zijn lichaam lijkt uit marmer gehouwen, maar zijn bewegingen zijn net zo vloeiend als de zijden stof die over zijn schouders gedrapeerd is. Zijn zilveren tuniek met lange mouwen is zo strak op maat gemaakt en zo stijf gestreken dat die de illusie creëert van staal. Toch stel ik me om de een of andere reden voor hoe mijn vingers over de zijdeachtige stof langs het gladde oppervlak van zijn brede borstkas glijden.

Ik staar snel naar mijn tenen en probeer mezelf los te rukken van de magische betovering die hij ongetwijfeld over iedereen heeft uitgesproken. Maar mijn ogen worden tegen mijn wil weer naar hem toe getrokken. Het lukt me niet om weg te kijken. Niet

wanneer hij het paard wegwuift alsof het niets meer is dan een rookpluim in de wind. Niet wanneer zijn geharnaste ridders in beweging komen. En zeker niet als hij de verhoging oploopt waar het hoofd van de hoeders, de raad en mijn vader op staan.

‘Majesteit.’ De stem van het hoofd van de hoeders trilt terwijl ze diep buigt. ‘We hadden een delegatie verwacht, een ambassadeur of...’

‘Jullie kregen een jaar de tijd,’ zegt hij langzaam; het ongenoegen druipt van elk woord. ‘Ik heb geduld gehad. Ik heb een delegatie naar de tempel van de hoeders gestuurd. Toch heb ik nog geen koningin.’

‘We waren...’

‘Zwijg.’ Hij bliest en buigt naar haar toe. ‘Ben je soms vergeten wie ik ben? Je spreekt alleen als er tegen je gesproken wordt.’

De elfenridders vormen een cirkel om ons heen, alsof we vee zijn. Ik zie hoe sommigen zich in paren afsplitsen om de straten van het dorp in te gaan. Waar zoeken ze naar? Achterblijvers?

Ik bijt op mijn wangen en weersta de drang om iets te zeggen. Ze zouden een zieke man toch niet uit zijn bed rukken om hem de straat op te sleuren? Toch?

‘Ik eis mijn koningin op, hier en nu. We kunnen ons geen uitstel meer veroorloven,’ vervolgt de koning. Hij draait zich om naar de inwoners van Capton. ‘Ik weet dat jullie haar verborgen houden. Jullie begrijpen niet met welke krachten jullie spelen.’

‘Majesteit.’ De woorden klinken ongemakkelijk uit mijn vaders mond. Ik wou dat hij zweeg. Het laatste wat ik wil, is dat die emotieloze elfenogen zich op hem richten. ‘Misschien is er dit jaar geen koningin?’

‘Ze is hier, dat weet ik zeker. Ze is alleen verborgen.’ Hij steekt zijn arm uit naar de menigte. ‘Geef haar aan mij of ik haal elk huishouden overhoop om haar te vinden. Geef haar aan mij of ik neem alle jonge vrouwen mee die de juiste leeftijd hebben en sleep ze een voor een door de Nevel tot ik mijn koningin heb.’

Geen enkel normaal mens overleeft de reis door de Nevel. Hij zou alle andere vrouwen vermoorden om die éne te vinden. Ik klem mijn kaken hard op elkaar.

‘Luella.’ Lukes vingers omsluiten de mijne. Ik kijk hem verbaasd aan.

Heeft hij zich al die tijd verstopt in de menigte? ‘Kom op, we kunnen nog steeds wegsluipen.’

‘Ben je gek?’ sis ik.

‘We hebben nog tijd,’ dringt hij aan. ‘Laten we gaan. De elfen laten me door omdat ik een hoeder ben. De boot wacht nog steeds op ons en...’

Een schreeuw onderbreekt hem.

‘Emma, Emma!’ schreeuwt Ruth. ‘De zwakte! Ze is gegrepen door de zwakte!’

Ik wil weggaan, maar Luke blijft me vasthouden. ‘Laat me los.’

‘Dit is onze kans nu ze afgeleid zijn.’

‘Ik zei: laat me los!’ Ik ruk mijn hand uit de zijne en duw me langs de mensen die niet voor me opzijgaan. Ruth, Emma’s moeder, knielt huilend bij haar dochter neer. De tranen stromen al over haar gezicht.

‘Ze hebben de Nevel met zich meegebracht. Ze zijn hier om een oorlog te beginnen. We zijn verdoemd!’ krijst ze.

‘Ruth, rustig, alsjeblieft.’ Ik kniel snel en laat mijn tas en mand naast me op de grond vallen. ‘Laat me haar bekijken.’

‘Je zei dat je niet weet wat de zwakte precies is. Wat kun je doen? Je bent vanmorgen niet eens langs geweest om haar drankje te brengen.’ Ruth valt me aan met de waarheid.

‘Je hebt gelijk. Ik weet niet wat de zwakte is,’ geef ik toe, terwijl ik mijn stem laag en vlak houd, in de hoop dat mijn toon haar kalmeert. ‘Maar dit is de zwakte niet. De zwakte heeft tot nu toe alleen de oudsten onder ons getroffen, waardoor de bewoners van Capton overlijden op dezelfde leeftijd als een normaal mens. Emma is pas negentien.’ Mijn leeftijd.

‘De zwakte is op haar hart geslagen, haar drankje, ze... Dit komt allemaal door hém!’ Ruth wijst naar de Elfenkoning, terwijl ze haar dochter tegen haar borst klemt. Emma’s gouden krullen zwaaien alle kanten op door Ruths schokkerige bewegingen. ‘Hij heeft dit gedaan. Hij heeft haar vermoord. Ze was uw koningin niet, dus nu heeft u haar vermoord!’

‘Ruth, hou op,’ zeg ik streng en ik grijp haar arm. Het is al te laat; we hebben de aandacht van de Elfenkoning getrokken. Als we dat niet al hadden gedaan. ‘Emma ademt, zie je?’ Ik breng Ruths hand naar Emma’s mond. Ze voelt haar langzame en ondiepe ademhaling en haar gezicht vertrekt van opluchting.

‘Oh, dank de Oude Goden.’ Ruth wiegt Emma heen en weer. ‘Wat is er aan de hand met haar?’

‘Het komt waarschijnlijk door alle opwinding. Zonder haar drankje was dit allemaal gewoon te veel voor haar,’ zeg ik bedachtzaam. Ik hoop dat het dat is. Daarom kan ik niet wegvlugten met Luke. Eén ochtend uitgebreid ontbijten met hem en mijn ouders en meteen ligt er een patiënt bewusteloos op de grond. ‘Leg haar neer, alsjeblieft.’

Emma’s hart is zwak. Al sinds onze basisschooltijd. Ze was eigenlijk mijn eerste patiënt en ik voel nog steeds nostalgie als ik haar behandel. We slopen stiekem het bos in, soms samen met Luke, soms niet. Ik maakte voor haar mengsels van bessen, bladeren, rivierwater, bloemen, soms zelfs modder en ze dronk mijn brouwsels altijd braaf op.

Ook al deden we alsof; ik wilde toen al helpen. Ze zwoer dat mijn drankjes werkten, zelfs toen al.

Gelukkig ga ik nooit van huis zonder mijn tas. In mijn mandje zitten alle gepersonaliseerde creaties, afgestemd op de individuele behoeften van mijn patiënten. Maar in mijn tas bevindt zich een verzameling essentiële kruiden en mijn persoonlijke notitieboekje. Ik kan nooit zeker weten wat iemand me in een opwelling vraagt of wat ik op een bepaald moment nodig heb.

Ik pak wat kruiden en plet ze in een klein houten kommetje. Ik ben zo in beslag genomen dat ik niet eens merk dat ik publiek heb. Een schaduw verduistert het zonlicht en zet me in het donker.

Ruth brabbelt onsamenhangend en staart naar de man die over ons heen torent. Ik richt mijn blik naar de hemel en ontmoet de ogen van de Elfenkoning, die boven me uittorent.

‘Ga door.’ Zijn stem is als het geritsel van zijde.

‘Ik...’

‘Raak haar niet aan!’ schreeuwt Luke en hij duwt zich door de rij mensen die Ruth, Emma en mij de ruimte geven. ‘Waag het niet om haar met een vinger aan te raken.’

‘Luke. Hou op.’ Elke genegenheid die ik voor hem voelde, verwelkt snel. Het is alsof hij in de afgelopen 24 uur in een vreemde is veranderd. Het is alsof iemand anders de gedaante heeft aangenomen van een man die ik ooit kende.

De koning draait zich langzaam om naar Luke. Hij houdt zijn hoofd

schuin, alsof hij naar een kat kijkt, of een rat, of zelfs een vlieg. Dat is waarschijnlijk alles wat we in zijn ogen zijn.

De temperatuur daalt plotseling. Een winterse kou laat mijn tanden klapperen en mijn handen trillen. Ik voel me verscheurd omdat ik moet kiezen tussen Emma blijven helpen en kijken wat er met Luke gebeurt.

Luke grijpt naar zijn hoedersarmband en klampt zich eraan vast.

‘Ja, hoeder van de Nevel,’ zegt de Elfenkoning zacht en venijnig. ‘Grijp naar je labradoriet. Het zal jou beschermen tegen het Weten, maar het beschermt de wereld om je heen niet.’

Het Weten? Daar heb ik nog nooit van gehoord. Maar ik kan er niet te lang over nadenken, omdat de stenen onder Lukes voeten plotseling tot leven komen. Ze stijgen op, buigen zich op een onnatuurlijk wijze en weven zich tot een gevangenis rondom hem. Ik staar vol ontzag en afschuw naar de wilde magie.

De Elfenkoning kijkt weer naar mij. ‘Nou? Help haar,’ beveelt hij ongeduldig.

Ik kijk hulpeloos toe hoe Luke vecht tegen zijn gevangenis, maar er zit geen beweging in de stenen tralies. Hij is net zo hulpeloos als wij tegenover een enorme macht die alle natuurwetten tart. Ik wou dat ik iets voor hem kon doen, maar ik weet dat ik dat niet kan. Er zit niets in mijn tas met kruiden dat het tegen wilde magie kan opnemen.

Emma’s zachte gejammer brengt mijn aandacht weer naar haar toe. Zij is degene die me nu het meest nodig heeft en degene die ik kan helpen. Wat de Elfenkoning dan ook beveelt: dit is sowieso mijn roeping, mijn verplichting.

Het kommetje met kruiden leg ik voorzichtig op de grond voor me. In mijn tas zit een kleine tondeldoos. Ik steek een stukje gedroogd hout aan en laat het in de beker vallen. Het vlamt op, verbrandt de gemalen kruiden en verschroeit de rand.

Ik bid stilletjes tot de Oude Goden dat dit zal werken. Daarna doop ik mijn vinger in het roet en de as. Ik smeer het in een lijn onder Emma’s neus. Het ziet eruit als zo’n belachelijke snor die we als kinderen bij wijze van grap op elkaar tekenden als iemand tijdens de pauze in slaap viel.

Emma ademt oppervlakkig, inhaleert de geur van de as en schrikt wakker. ‘Emma.’ Ik hang boven haar, zodat ze mij als eerste ziet in plaats van de

Elfenkoning. Ze moet zich niet opnieuw kapot schrikken, dat kan ze echt niet gebruiken. ‘Emma, hoe voel je je?’

‘Luella? Ik... Wat is er gebeurd?’ mompelt ze.

Ik kijk naar Ruth. ‘Breng haar naar huis; ze moet rusten. Ik kom later langs met een versterkend drankje.’

‘Oké.’

‘Nu begrijp ik het.’ De woorden van de Elfenkoning laten ons allemaal bevriezen.

Emma ademt snel en oppervlakkig. Door al die opwindning gaat ze zo nog een keer flauwvallen. Ik duw me van de grond en ga tussen Emma en de Elfenkoning in staan.

‘Ga maar,’ zeg ik tegen ze. ‘Ga naar huis. Niemand houdt je tegen.’

Ze staan langzaam op en beginnen weg te lopen als de koning zegt: ‘Daar heb ik geen toestemming voor gegeven.’

‘Emma is niet uw koningin.’ Ik draai me naar hem toe. Mijn binnenste is vloeibaar geworden, maar ik heb gezworen dat ik voor mijn patiënten zal zorgen. Ik heb gezworen dat ik dit dorp zal helpen. En als Emma helpen betekent dat ik het op moet nemen tegen de Elfenkoning, hoort dat gewoon bij mijn dagelijkse werkzaamheden. ‘Ze moet rusten. U moet haar laten gaan.’

‘Ze is vrij om te gaan.’ De koning knikt naar zijn ridders en zij laten Emma en Ruth door. ‘Want je hebt gelijk: zij is niet mijn koningin. Ik heb de vrouw gevonden die ik zoek.’

‘Mooi, ga weg dan,’ mompelt ik amper hoorbaar. Maar als ik naar hem opkijk, zie ik dat zijn aandacht alleen op mij is gericht. Het gewicht van zijn blik herinnert me eraan hoe brutaal ik net ben geweest en mijn binnenste wordt vloeibaar.

‘Je hebt jezelf voor ons verborgen,’ zegt hij op een gevaarlijke fluistertoon.

‘Ik heb geen idee waarover je het hebt.’

Hij zet een grote stap naar voren en komt te dichtbij. Zo dichtbij dat ik hem kan ruiken. De lucht om hem heen is geparfumeerd met een eau de cologne van sandelhout, mos en met een heldere, frisse noot, als geur van de lucht vlak voordat er een storm losbarst. Het is een heerlijk aardse, bedwelvende geur die in schril contrast staat met zijn gezicht, dat vertrokken is van afschuw.

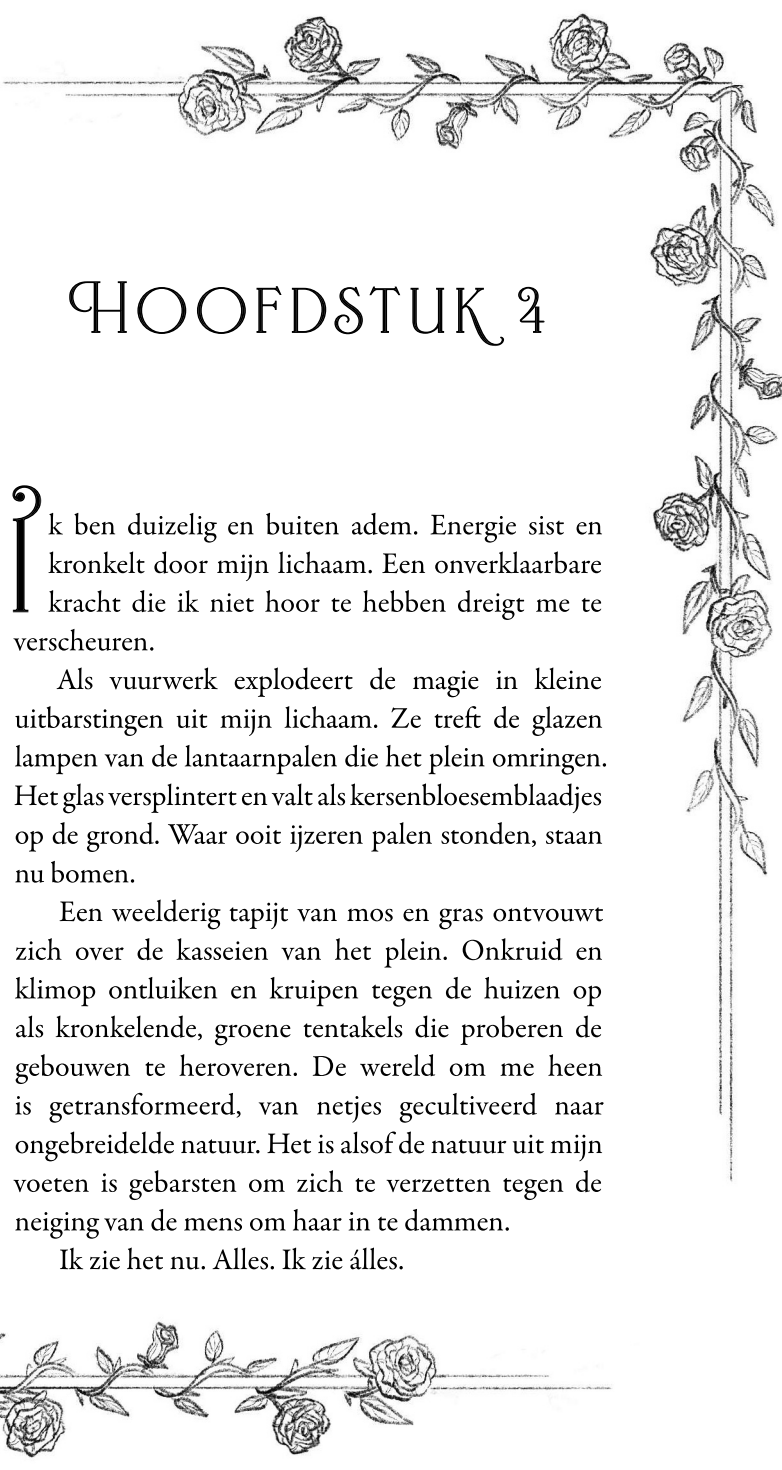
Ik probeer weg te lopen, maar ik ben gevangen. Hij reikt naar voren en laat zijn vingertoppen langs mijn keel glijden. Ik ril, bevroren op mijn plek.

De vingers van de koning haken zich om de ketting die Luke me al die jaren geleden heeft gegeven. Ze glijden naar de hanger en hij maakt een vuist. Zijn gezichtsuitdrukking wordt donkerder en ik vraag me af of ik moet smeken om mijn leven.

Zijn andere hand ligt achter mijn keel en omvat mijn achterhoofd. Zijn vingers bewegen. Gaat hij mijn nek breken? Is dit hoe ik sterf?

‘Daar zul je snel genoeg achter komen,’ zegt hij voordat hij de ketting losrukt.

De wereld wordt wit en vult zich met geschreeuw.

HOOFDSTUK 2

Ik ben duizelig en buiten adem. Energie sist en kronkelt door mijn lichaam. Een onverklaarbare kracht die ik niet hoor te hebben dreigt me te verscheuren.

Als vuurwerk explodeert de magie in kleine uitbarstingen uit mijn lichaam. Ze treft de glazen lampen van de lantaarnpalen die het plein omringen. Het glas versplintert en valt als kersenbloesembladjes op de grond. Waar ooit ijzeren palen stonden, staan nu bomen.

Een weelderig tapijt van mos en gras ontvouwt zich over de kasseien van het plein. Onkruid en klimop ontluiken en kruipen tegen de huizen op als kronkelende, groene tentakels die proberen de gebouwen te heroveren. De wereld om me heen is getransformeerd, van netjes gecultiveerd naar ongebreidelde natuur. Het is alsof de natuur uit mijn voeten is gebarsten om zich te verzetten tegen de neiging van de mens om haar in te dammen.

Ik zie het nu. Alles. Ik zie álles.